

GUILLAUME
MUSSO

CE-AȘ FI EU
FĂRĂ TINE?

Traducere din limba franceză și note de
Diana Morărașu

ALL

Redactare: Constantin Piștea
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Design copertă: Oana Bădică

QUE SERAIS-JE SANS TOI?

Guillaume Musso

Copyright © XO Éditions 2009. All rights reserved.

CE-AȘ FI EU FĂRĂ TINE?

Guillaume Musso

Copyright © 2011, 2013, 2014, 2016 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională
a României, Bd. Unirii nr. 22, sector 3,
cod poștal 030833, București.

ISBN 978-606-783-086-6

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

Lui Ingrid,

*această poveste scrisă în magia
dureroasă a acelei ierni de demult...*

*Am crezut întotdeauna că nebunia pasiunilor
e de preferat înțelepciunii indiferenței.*

Anatole FRANCE

O cunoaștem cu toții prea bine...

Singurătatea asta care ne roade când și când.

Care ne sabotează somnul, care ne face zorii să putrezească.

E tristețea primei zile de școală.

E atunci când el sărută o fată mai frumoasă în curtea liceului.

E Orly sau Gara de Est când o iubire ia sfârșit.

E pruncul pe care nu-l vom mai zămisli niciodată împreună.

Uneori sunt eu.

Uneori ești tu.

*Dar când și când e de ajuns
doar o întâlnire...*

1

În vara aceea de demult...

Prima iubire e întotdeauna și ultima.

Tahar BEN JELLOUN

San Francisco, California

Vara lui 1995

Gabrielle are douăzeci de ani.

E americană, studentă în anul trei la Universitatea Berkeley.

În vara aceea de demult, se îmbrăca de obicei cu o pereche de blugi decolorați, o cămașă albă și o geacă din piele strânsă în talie. Pletele lungi, drepte și ochii ei verzi cu sclipiri aurii o fac să semene cu fotografiile lui Françoise Hardy¹ făcute de Jean-Marie Périer² în anii 1960. În vara aceea, își împărțea zilele între biblioteca din campus și activitatea de pompier voluntar la cazarma din California Street.

¹ Actriță, cântăreață și astrolog din Hexagon care a devenit un adevărat simbol al modei, muzicii și inefabilului stil francezesc.

² Fotograf și regizor francez care a immortalizat-o pe cântăreața Françoise Hardy, alături de alte vedete, într-un ciclu de imagini devenite emblematice pentru stilul și cultura anilor 1960.

În vara aceea de demult, va trăi prima ei mare iubire.

Martin are douăzeci și unu de ani.

E francez și tocmai și-a luat licența în Drept la Sorbona. În vara aceea de demult, a plecat de unul singur în Statele Unite, pentru a-și perfecționa engleza și pentru a descoperi țara din interior. Cum nu avea o para în buzunar, și-a luat slujbe mărunte, muncind mai bine de șaiszeci de ore pe săptămână: chelner, vânzător de înghețată, bucătar...

În vara aceea de demult, pletele lui negre, nici lungi, nici scurte, îl făceau să semene cu Al Pacino, cel de la începutul carierei.

În vara aceea de demult, va trăi ultima lui mare iubire.

Cafeneaua Universității Berkeley

— Hei, Gabrielle, o scrisoare pentru tine!

Tânăra, așezată la o masă, își ridică ochii din carte:

— Cum?

— O scrisoare pentru tine, frumoasa mea! repetă Carlito, administratorul localului, punând un plic de culoare crem alături de cana ei cu ceai.

Gabrielle se-ncruntă:

— De la cine?

— De la Martin, francezu'. Și-a încheiat treaba pe-aici, dar a trecut de dimineață și-a lăsat asta.

Gabrielle se uită nedumerită la plic, și-l strecoară în buzunar și iese din cafenea.

Imensul campus verde, dominat de clopotniță, este scâldat într-o atmosferă estivală. Gabrielle bate în lung și-n lat aleile și potecile parcului până găsește o bancă liberă, la umbra copacilor seculari.

Acolo, în singurătate, deschide scrisoarea cu un amestec de teamă și curiozitate.

*

26 august 1995

Dragă Gabrielle,

Voiam doar să-ți spun că mâine plec înapoi în Franța.

Să-ți spun doar că pentru mine, din toată această vacanță californiană, nimic nu a însemnat mai mult decât cele câteva momente pe care le-am petrecut împreună în cafenea campusului, vorbind despre cărți, despre filme, despre muzică, și punând lumea la cale.

Să-ți spun doar că, nu o dată, tare mi-ar fi plăcut să fiu un personaj de ficțiune. Pentru că într-un roman sau într-un film eroul ar fi fost mai puțin neîndemânatic în a o face pe eroină să înțeleagă că o place cu adevărat, că îi face mare plăcere să stea de vorbă cu ea și că simte ceva aparte ori de câte ori o privește. Un amestec de blândețe, de durere și de intensitate. O complicitate tulburătoare, o intimitate aleasă. Ceva rar, ce nu a mai simțit înainte. Ceva ce nici măcar nu avea habar că există.

Să-ți spun doar că într-o după-amiază, când ne-a surprins ploaia în parc și ne-am adăpostit sub portalul bibliotecii, am simțit, ca și tine, cred, acel moment de tulburare și de atracție care, preț de-o clipă, ne-a destabilizat. În ziua aceea, știu că a fost cât pe ce să ne sărutăm. Nu am făcut pasul pentru că tu mi-ai povestit despre iubitul tău, care se află în vacanță în Europa și căruia nu-i puteai fi necredincioasă, dar și pentru că nu voiam să fiu, în ochii tăi, un tip „ca toți ceilalți“, care te agață fără rușine și adeseori fără respect.

Cu toate astea, știu că, dacă ne-am fi sărutat, aș fi plecat cu inima plină de fericire, fără să-mi pese de ploaie sau de soare, câtă vreme aș fi însemnat ceva, cât de puțin, pentru tine. Știu că sărutul acela m-ar fi însoțit peste tot, vreme îndelungată, ca o amintire prețioasă de care m-aș fi putut agăța în momentele de singurătate. Dar, la urma urmelor, mulți spun că, de fapt, cele mai frumoase povești de iubire sunt cele pe care nu am apucat să le trăim. Așadar, cine știe, poate că și sărutările pe care nu le primim sunt cele mai intense...

Voiam doar să-ți spun că, atunci când te privesc, mă gândesc la cele douăzeci și patru de cadre pe secundă ale unei imagini cinematografice. La tine, primele douăzeci și trei de cadre sunt luminoase și radioase, dar al douăzeci și patru de cadre emană o tristețe profundă, ce contrastează cu lumina pe care o porți în suflet. E ca o imagine subliminală, o breșă întunecată în această strălucire, o falie care te definește cu mai multă sinceritate decât înșiruirea calităților sau succeselor tale. De multe ori m-am întrebat ce te face să fii atât de tristă, de multe ori am sperat că o să-mi vorbești despre asta, dar nu ai făcut-o niciodată.

Voiam doar să-ți spun să ai mare grijă de tine, să nu te lași contaminată de melancolie. Să-ți spun doar să nu permiți celei de-a douăzeci și patra imagini să triumfe. Să nu îi dai prea des voie demonului să i-o ia înaintea îngerului.

Să-ți spun doar că și mie mi-ai părut magnifică și solară. Dar asta ți se tot spune, desigur, de cincizeci de ori pe zi, ceea ce, în cele din urmă, mă transformă și pe mine într-un tip ca toți ceilalți...

În sfârșit, să-ți spun doar că nu te voi uita niciodată.

Martin

*

Gabrielle își înalță capul. Inima i-a luat-o razna, căci nu se aștepta la așa ceva.

Încă de la primele rânduri și-a dat seama că scrisoarea era cu totul specială. Știa și ea prea bine despre ce era vorba, fi-rește, dar nu tocmai din această perspectivă. Privește în jur, de teamă ca nu cumva chipul să îi trădeze emoțiile. Când a simțit că ochii i se umplu de lacrimi, a părăsit campusul și a luat metrourul spre centrul orașului San Francisco.

Și, cum stătea ea așa pe un loc din vagonul metrourului, mintea îi pendula între uimirea stârnită de scrisoarea lui Martin și plăcerea dureroasă pe care o resimțise citind-o. Căci doar nu-i acorda cineva acest gen de atenție toată ziua, bună ziua. Și nu zăbovește prea des cineva mai curând asupra personalității tale, decât asupra tuturor celorlalte calități.

Toată lumea o credea puternică, sociabilă, în timp ce ea era fragilă și puțin dezorientată de contradicțiile ei de femeie tânără. Oameni care o cunosc de ani buni habar n-au de toate aceste furtuni din sufletul ei, în timp ce el a știut s-o citească și să-nțelegă totul în doar câteva săptămâni.

În vara aceea nepereche, căldura a pârjolit coasta californiană, neocolind San Francisco, în ciuda microclimatului său. În vagon, călătorii sunt fără vlagă, de parc-ar fi fost buimăciți de toropeala estivală. Dar Gabrielle nu este acolo, printre ei, căci s-a transformat brusc într-o eroină medievală, cufundată într-o epocă a cavalerismului. Epoca în care își făcea apariția amorul curtenesc. Chrétien de Troyes¹ tocmai i-a trimis un răvaș și e hotărât să transforme în ceva mai profund prietenia pe care ea i-o poartă...

Citește și recitește scrisoarea care îi face bine, care îi face rău.

„Nu, Martin Beaumont, nu ești un tip ca toți ceilalți...”

Citește și recitește scrisoarea care o lasă fericită, disperată, nehotărâtă.

Atât de nehotărâtă, încât uită să coboare la stația ei. O stație în plus de străbătut prin căldură pentru a ajunge acasă.

Bravo! Halal eroină, n-am ce zice! *Well done!*²

¹ Chrétien de Troyes (cca. 1135 – 1185), poet francez, considerat unul dintre primii autori de romane cavalești.

² „Bună treabă!” (engl. în original).

A doua zi
Ora 9 dimineața
Aeroportul San Francisco SFO

Plouă.

Încă pe jumătate adormit, Martin își înăbușă un căscat și strânge bine bara autobuzului cu suspensii obosite, care se clatină la un viraj. E îmbrăcat cu o haină din moleschin aruncată pe umeri, o pereche de blugi găuriți, bascheți uzați și un tricou cu emblema unui grup rock.

În vara aceea nepereche, toți tinerii par să aibă ceva din Kurt Cobain.

În mintea lui se bulucesc toate amintirile celor două luni petrecute în Statele Unite. Are gândurile și sufletul pline. California l-a purtat atât de departe de Évry și de periferia pariziană! La începutul verii, se gândea să dea concurs pentru postul de ofițer în poliție, dar vacanța asta care a semănat cu un rit de trecere a schimbat totul. Puștanul din suburbii a căpătat încredere în el însuși în această țară în care viața e la fel de dură ca oriunde altundeva, dar în care oamenii și-au păstrat speranța și ambiția de a-și realiza visele.

Iar visul lui este să scrie. Povești care să-i înduioșeze pe oameni, povești ale unor persoane obișnuite cărora li se întâmplă lucruri extraordinare. Pentru că realitatea nu îi este de ajuns și pentru că ficțiunea a fost mereu prezentă în viața lui. De când era mic, eroii săi preferați l-au ajutat adesea

să scape de suferințe, i-au alinat necazurile și dezamăgirile. I-au alimentat imaginația, i-au rafinat emoțiile, ajutându-l să privească viața dintr-o perspectivă care s-o facă acceptabilă.

Cursa venită dinspre Powell Street își lasă călătorii în fața terminalului internațional. În aglomerație, Martin își înșfață chitara de pe raftul pentru bagaje. Încărcat ca un catâr, coboară ultimul din autobuz, se scotocește prin buzunare după bilet și, cu nasu-n vânt, încearcă să se orienteze în acest labirint urban.

Nu o vede imediat.

Ea și-a parcat mașina aiurea, pe două locuri, lăsând-o cu motorul pornit.

Gabrielle.

E udă de ploaie. Îi e frig. Tremură puțin.

El, Ea se recunosc. El, Ea aleargă unul spre celălalt.

Se strâng în brațe, cu inimile bubuind, așa cum o facem doar prima oară, când încă mai credem.

Apoi ea zâmbește și-l provoacă:

— Așa, vasăzică, Martin Beaumont, chiar crezi că sărutările pe care nu le primim sunt cele mai intense?

Și se sărută.

Gurile lor se caută, răsuflările se amestecă, pletele ude li se încălesc. El își ține mâna pe ceafa ei, ea – pe obrazul lui. În pripă, schimbă stângace vorbe de iubire.

Ea îi cere:

— Mai rămâi!

Mai rămâi!

El nu știe încă, dar nu va avea parte de ceva mai bun toată viața lui. Ceva mai pur, mai luminos sau mai intens decât